

Но не взела още върбовата клечка,
 Ето, къмто нея идатъ пъкъ юрдечки.
 — „Катъ съмъ се наяла, не съмъ заговяла!“ —
 Казала си Лиса и ги връхлетяла.
 Станало край пжтя само перушина —
 Смаяли се всички трънки и глогини.

Най-подире сита, сѣнна и ленива
 Тръгнала Лисана вечъ да си отива.
 Ала щомъ възлѣзла горе на баира,
 Спрѣла се и взела жадно да се вира.
 — „На узрѣло грозде май ми замириса!“ —
 Казала си тихо лакомата Лиса.
 И съзрѣла съ радостъ, че току подъ нея
 Задъ дуваръ отъ камъкъ лозе зеленѣе.

Трепнала Лисана, припнала въ превара. . .
 Но нещешъ ли — много билъ високъ дувара.
 Скачала тя, драла каменнитѣ плочи,
 Не могла отъ нийде вжтре да прескочи.
 Тъкмо рекла: „Нѣма грозде да се хрупка“,
 И току съзрѣла въвъ дувара дупка.
 Ала не работи всѣкога късмета:
 Тѣсна пъкъ излѣзла дупката проклета.

— „Става шото става,—рекла Лиса злобно,—
 Ала азъ отъ тука грозде ще си зобна!“
 Па събрала вежди, клепкитѣ присвила,
 Мислила, кроила и накрай решила.
 Легнала въ тревата, взела да се пощи
 И стояла гладна три дни и три ноши.
 Отънѣла много, станала на клечка —
 Де сега да видимъ кой ще ѝ се пречка!

Вмъкнала се бърже въ лозето прекрасно,
 Па се позапрѣла и изрекла гласно: